

פרק שלישי

בו מסופר איך לקקנית מתאבלת על מפצח אגוזים, איך היא הולכת בעקבותיו ואיך מחפשת אותו לשווא.

כשלמחרת בבוקר הירקן ואישתו התעוררו, הפתיע אותם השקט שבבית. התרנגול לא קרא, התרנגולת הלבנה לא קרקרה ולקקנית לא רקדה, אלא ישבה בשקט בפינה, ומפצח אגוזים לא נראה ולא נשמע בשום מקום. הם קראו לו וחיפשו, הכל לשווא. הם הסתכלו תחת המדרגות, שם עמד הקן של התרנגולת. זו ישבה בפינה המרוחקת ביותר ושמה את ראשה תחת הכנף. הם האמינו שקרה משהו למפצח אגוזים, כי קודם הוא תמיד הסתובב בכל מקום בבית, אבל שמחו שסוף-סוף התפטרו ממנו, כי גרם להם כעס וצרות. אבל כאשר לא ראו יותר את התרנגול הצבעוני, הצטערו מאוד.

לקקנית נעשתה שקטה ועצובה מיום ליום, כי חסר היה לה מפצח אגוזים שארץ לה תמיד

חברה, והיא לא ידעה כמה זמן תישאר כך לבדה, כאשר הימים עוברים זה אחרי זה. היא נפגשה לעתים קרובות עם התרנגולת הלבנה, שגם היא התאבלה על התרנגול, והן ניסו לנחש האם ומתי התרנגול ומפצח אגוזים יחזרו. התרנגולת יצאה לעתים לטיולים ארוכים אל שער החווה ולרחוב, בתקווה שתראה או תשמע דבר מה מהתרנגול, אך הכל לשווא. אבל יום אחד היא חזרה מטיול כזה מלאת התרגשות ובמקורה הביאה ללקקנית נוצה יפה וצבעונית. היא סיפרה שמצאה את הנוצה בדרך ליער, ושהיא בטוחה כי זו נוצה מצוואר התרנגול שלה. "עכשיו אני בטוחה" אמרה התרנגולת "שהשניים עפו ליער, ואם תרצי, מחר אקח אותך על הגב וגם אנחנו נעוף ליער כדי לחפש את התרנגול והמפצח אגוזים שלנו." לקקנית שמחה מאוד, כי בלי מפצח אגוזים לא נעם לה לחיות אצל ההורים המאמצים; אלה היו פחות ידידותיים כלפיה מאז שהתאבלה כל כך על מפצח אגוזים, לא רקדה ולא שרה יותר ולא שעשעה אותם

אגוזים אך הוא לא ידע עליו כלום, כי מיד אחרי שהגיעו ליער מפצח אגוזים עלה על עץ אגוז. מאז התרנגול לא ראה אותו, למרות

שחיפש אותו יום אחרי יום. לקקנית נפרדה בעצב מהתרנגול והתרנגולת הלבנה, שנהנו בחשכה הירוקה של היער, והתחילה בעצמה לחפש את מפצח אגוזים. היא הביטה על העצים, הציצה לתוך שיחים, קראה לו בשמו אך ללא תוצאות כלשהן. גם בלילה היא לא שקטה אלא לקחה בכל יד גחלילית במקום לפיד והאירה במקומות שונים, בין השיחים ובין עלי העשב הגבוהים,

יותר.

עכשיו היא קיוותה למצוא שוב את מפצח אגוזים ויחד איתו לחיות בנחת ביער. לכן למחרת התיישבה בנוחות על גבה של התרנגולת ידידתה ועפה איתה ליער. כשהירקן ואישתו התעוררו בבוקר והאישה רצתה להאכיל את העופות, לא ראתה את התרנגולת הלבנה. היא קראה ללקקנית, כדי לשאול אותה עליה, כי ידעה שהן חברות, אך גם את לקקנית לא ניתן היה למצוא. הירקנים שמחו שהתפטרו מהקטנים, במיוחד שאלה הזכירו להם תמיד את הגניבה מגן הפייה. אבל זה שגם התרנגולת היפה והלבנה נעלמה הדאיג אותם מאוד, כי זו הטילה תמיד ביצים רבות. אחרי מעוף נעים וללא הפרעות התרנגולת נחתה ביער, לקקנית ירדה מגבה ושתייהן התחילו לחפש את התרנגול ואת מפצח אגוזים. התרנגולת קרקרה בקול רם ושמחה שענו לה מיד, כי נשמעה קריאתו של התרנגול, ומיד הוא בא אליה מתוך שבך השיחים. לקקנית שאלה על גורלו של מפצח

לאומר. אחת ראתה אותו על עץ אחת, שניה
על עץ שני. עפרוני שהתעופף גבוה מעל
העצים סיפר שראה אותו עובר באחו, אבל לא
ידע יותר עליו כלום.
בסוף הגיע גם דרור עליז ששר

**"פיק, פיק, פיק,
תהיה מהירה, מהירה,
מפצח אגוזים קופץ שם בעליזות
משיח אחד לשיח שני
מהרי, מהרי, מהרי,
פיק, פיק, פיק."**

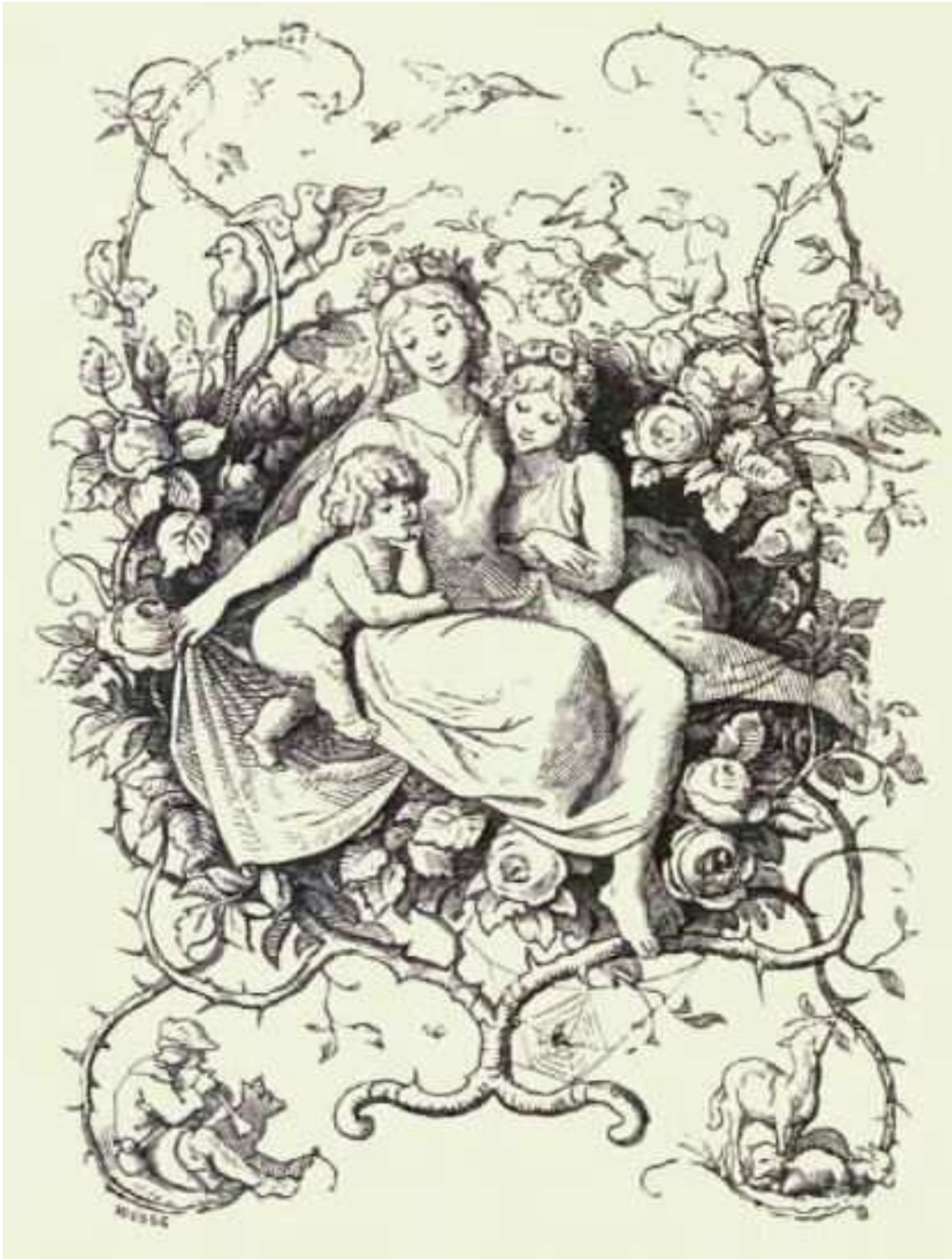
ואמנם לקקנית שמעה רעשי פיצוח בין
השיחים והתחילה לקרוא למפצח אגוזים, אך
זה לא הוא היה אלא סנאי שפיצח אגוזים
וזרק קליפות על הארץ. מאחר שלא מצאה
את מפצח האגוזים הנכון ביער, לקקנית יצאה
לאחו, הביטה סביב ודיברה אל הפרחים

אך לא מצאה אותו. בבוקר באו דבורים שעפו
מפרח אחד לשני כדי לשאוב צוף, ולהדביק
לעצמן מכנסי דונג. לקקנית ישבה עייפה בין
הפרחים והכינה לעצמה ארוחת הבוקר
מדבש. אבל הדבורים הסתובבו סביב ראשה
וזמזמו

**"זום, זום, זום
מעל דשאים ופרחים
רץ מפצח אגוזים לשם
דרך ירק היער."**

לקקנית שמחה מאוד וחשבה שהיא כבר
מצאה עקבות של חברה האבוד. היא שרה
לציפורים שעברו מעליה:

**"ציפורים במרום
מעל כל הריחות
מעל כל הגבהים
אולי ראיתן את מפצח אגוזים?"**
ואז הציפורים התחילו לשיר ולקרקר ולרעוש,
אחת מתחרה עם השניה ונוצר רעש כזה
שלקקנית לא יכלה להבין כלל מה שהן רוצות

**"פרחים בני עיניים בהירות
האם מפצח אגוזים היה אצלכם?"**

רוח עברה באחו והרעידה את הפרחים
שדיברו בשקט

**"מפצח אגוזים היה אצלנו ונח כאן.
כיסינו אותו בעלים ירוקים שלנו.
בבוקר קם והלך מכאן
אבל איננו יודעים לאן."**

לקקנית התעצבה מאוד כשמעה את
התשובה, כי עכשיו לא ידעה כלל איפה לחפש
את מפצח אגוזים. אך היא החליטה להמשיך
וללכת באחו בתקווה שבכל זאת תשמע דבר
מה על ידידה.

בדרך היא הגיעה לארמון וורדים, משכנה של
המלכה צנטיפוליה. הוא היה בנוי כולו מעלים
ירוקים, והייתה לו צורה משעשעת. על

המגדלים ובפינות נראו קוצים דוקרניים,
סמוכים אלה לאלה, כדי להגן בפני אויבים.
עם רב הלך אל הארמון ולקקנית ושאלה מה
הסיבה לכך. ענו לה שהיום מתקיימת חגיגת

וורדים והמלכה ארגנה קונצרט גדול בארמון.

הופיעו מאות גחליליות שהאירו עליה. כל

הזמרים עזבו ורק הזמיר נשאר כדי לשיר
שירי ערש למלכה ולילדיה.
לקקנית החליטה שכבר מאוחר מדי כדי ללכת
הלאה, ניגשה אל מרפסת הארמון, שם ישבה
עוד המלכה, ושאלה האם זו תרשה לה ללון
בארמון. אבל צנטיפוליה הייתה כבר עייפה

לקקנית התיישבה מול הארמון, וראתה איך
המלכה צנטיפוליה יוצאת למרפסת ומתיישבת
על כסא מפואר עשוי עלים ירוקים. היא לבשה
בגד וורוד יפה, וכתר וורדים על ראשה שממנו
נמשך שובל עשוי קורי עכביש. שני ילדיה,
שושנה ואדמוני ישבו לידה על כיסאות קטנים,
ירוקים, בבגדים אדומים וירוקים. סביב עמדו
גם גברות החצר רבות, כולן בבגדים וורודים.
אחד-אחד באו הזמרים: מר דרור וגברת
עשבונית, מר חורפן, גברת קיכלי, מר זהבן
וגברת עפרונית ובסוף זמיר, הזמר
המפורסם.

רועה שרעה את צאנו באחו התקרב כדי
לשמוע טוב יותר את הקונצרט. אך
כשהכבשים התקרבו יתר על המידה לארמון,
הקוצים קרעו קצת מהפרוות שלהן, ואת
השאריות תפסו מיד ציפורים ולקחו אותן כדי
לרפוד את קניהם.

כאשר הציפורים הפסיקו לשיר, הופיעה להקה
של חיפושיות ברקוד עליז סביב הארמון, לפי
נגינתו של זבוב ענק, המנגן על בטנון. כך שרו
ורקדו כולם עד שהחשיך וסביב המלכה

רוצי לשם מהר, ואש תהי המלכה."

עכשיו ידעה כבר לקקנית לאן ללכת. היה עליה רק להמשיך לאורך הפלג ולמצוא את מערת הגמדים ואת מפצח אגוזים שם. היא יצאה מיד לדרכה, אבל פלג המים התפתל מאוד והליכתה נמשכה ימים אחדים. בסוף היא הגיעה הערב אחד להר גבוה שממנו זרם הפלג העליז. "כן" חשבה "שם המערה שבה גרים הגמדים ומפצח אגוזים הוא המלך שלהם." אך ההר היה גבוה והעלייה תלולה מאוד ושום דרך לא הובילה לשם. לקקנית קראה פעמים רבות למפצח אגוזים אך רעש פלג המים החריש את קולה, כך שבסוף התיישבה לרגלי ההר ונרדמה מרוב העייפות.

ולא ענתה לה בקול אלא רק נעה בראשה לאות הסכמה. לקקנית נשכבה באולם ירוק של הארמון ונרדמה מיד, עייפה אחרי כל הנדודים שלה. למחרת, כשהשמש העירה אותה, היא עזבה את ארמון הוורדים כדי להמשיך בדרכה. היא עוד הביטה על המרפסת, שם המלכה ישבה ישנה עדיין כשילדיה, הנסיכה שושנה והנסיך אדמוני שמו את ראשיהם על ברכיה וכך בילו את הלילה. אבל משרתת המלכה, הגברת עכבישון, שחורה ומכוערת, שמה מעליהם שמיכה עדינה לבנה, מלאה פנינים ואבני חן, שזרחו באור השמש. הלכה לקקנית כעת אל פלג המים שזרם בעליזות מעל אבנים צבעוניות, והתכופפה מעליו כדי לשאוב קצת מים, ולהוריד את קורי שינה מעיניה. ואז הפלג מלמל בחוזק ומהירות

"אני בא מהרים גבוהים

ממערת גמדים

מפצח אגוזים הוא המלך שם

אך הוא אינו שמח על כך